

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

sui complementum formale & substantivum, ex immediato Christi Vicario caractere, solius Papæ proprio sibi adscribendum, omnino consequens est, tunc ne quoad *materialem* quidem hierarchici Corporis generalitatem fuisse illam Synodum Ecclesiæ Universæ sufficienter representativam.

PROBATIO II.

Quâ ostenditur pro illo statu, longè magis defuisse Concilio *formalem* generalitatem, atque adeò vim Ecclesiæ Universalis sufficienter & completè representativam.

73. Concilium Oecumenicum venire nomine Ecclesiæ, dicere debent illi universi, qui asseverant, ipsi appropriari posse illud *Matthæi 18. Dic Ecclesiæ. Et; Qui Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* Num verò sub isto Ecclesiæ vocabulo in hoc sacri Evangelij textu dicere fas est, intelligi Corpus Ecclesiæ hierarchicum *acephalicè* sumptum, an verò quâ Capiti suo Summo Pontifici unitum? Certè Ecclesiam illam, quam quis non audierit, esse à Christo condecoratam *indefinitè* ligandi & solvendi Apostolicâ autoritate, constat ex sacro Evangelico contextu. Constat insuper ex hoc, Ecclesiam illam eâ polere præminentia, ut, si Duo inibi aggregati consenserint, super quacunquere, quam petierint, ipsis fore impertendam à Patre Cælesti. Constat præterea ex eisdem Evangelij contextu, istos Duos esse, tum qui congregantur in nomine Christi, tum consequenter illum, qui præfert hunc Christi Vicarium characterem. Nequit ergo illa in Concilio Oecumenico *representativè* consistens Ecclesiæ sufficienter ac integraliter subsistere, nisi illi Duo, nempe Corpus Ecclesiæ hierarchicum nomine Christi aggregatum, & Caput Vicarium Christi characterem præferens, conjungantur in Generali Concilio. Quia igitur in Concilio Constantiensi pro statu præsertim V. Sessionis erat defectus tum ex parte Corporis hierarchici, tum ex parte Capitis, imò quia hujus autoritas suprema, quâ Christi Vicarium nomen *immediatè* præferens, tollebatur è medio, consequens est, Concilium Constantiense pro illo statu non fuisse Ecclesiæ Universalis sufficienter representativum, ita ut in ejus medio Christus unâ cum Patre suo Eterno, ac Spiritu sancto adluisse dici potuerit.

§. IV.

Corollarium.

74. EX dictis faciliè patet, quàm ruinoso nitatur fundamento articulus *secundus* Cleri Gallicani, Sessionis IV. & V. decretis Constantiensis Synodi innitens. Ad cujus illationis nostræ majorem elucidationem videre hic placeat, an verum sit, quod Maymburgus pag. 223. præterdit, nullam unquam questionem esse melius examinatam, quàm illam de autho-

ritate Conciliorum discussam Constantiæ, cum enim & post sermonem Gersonis in Congregationibus Nationum, juxta ordinem à Concilio statutum, esset examinata, exinde relatum de ea fuisse in Sessione IV.

Verùm Emanuel a Schelstrate *dicti tract. sui Dissert. 2. cap. 1. art. 2.* reponit, ea verba non solum cum anterioribus pugnare, sed etiam Actis Constantiensis Concilij contradicere. Etenim hic ipse Author lib. 5. de schismate Occidentali anno 1415. tradidit, solum post sermonem Ioannis Gersonis de questione illa Constantiæ agi cœpisse. Cum enim nartasset de Ioanne XXIII. quod 21. Martij fugam arripisset, & Ioannes Gersonius post biduum sermonem habuisset coram Patribus Concilij de autoritate Ecclesiæ supra Pontificem: *En, inquit, occasione, quæ tunc peperit celebrem illam questionem, quæ nunquam antea agitata erat in Ecclesiâ; An nimirum Concilium sit supra Papam, aut Papa supra Concilium? Sicut enim sermo Cancellarij Parisiensis magnum rumorem excitaverat tam Constantiæ, quam Scaffusæ, ubi plures Cardinales, & alij Concilij Patres ad Papam pervenerant, non omiserunt eâ de re disputare cum magno fervore immediatè post Sessionem III. quæ cœpit die 25. Martij, & die sequenti continuata fuit. Hæc ibi D. Maymbourg, citans in margine Acta Constantiensis Concilij, & Authores contemporaneos, ut eorum testimonio probaret, questionem de superioritate Concilij ex sermone Gersonis ortum Constantiæ & Scaffusæ duxisse: unde Author ille nullatenus sibi constat, dum in *tractatu historico* scripsit, ante eundem sermonem à Nationibus quaestionem illam agitatam fuisse.*

Neque minùs dissonat Actis Concilij, in quibus refertur, quòd post fugam Ioannis XXIII. tres Cardinales deputati fuerint, ut ad Papam Scaffusæ commorantem accederent, & ad Procuratorium super cessione Pontificatus constituendum, Concilium quæ continuandum inducerent: quod quæ 23. Martij dicti tres Legati Cardinales, dum ex mandato sacri Collegij ad iter se parabant, summâ animorum admiratione experierint novum de audienda Missa sancti Spiritus pro unione & extripatione schismatis. Propter quod, inquit Regestum, Cardinales valde admirati sunt, timentes, ne Concilium aliquid furiosè attentaret contra Dominum nostrum Papam, propter quod deliberaverunt, Missa non interesse. Infrâ tamen Missam, accersito Domino Rege Romanorum, in quadam Capella Ecclesiæ Constantiensis secum locuti sunt. Finitâ itaque Missâ celebratâ per D. Patriarcham Antiochenum, recitatâ quæ sermone per quendam Doctorem de Universitate Parisiensi, in confirmationem Concilij, & derogationem jurisdictionis Apostolicæ, nullâque alio actu ibidem facta, prædicti tres Cardinales Legati iter arripuerunt versus Dominum nostrum Papam.

Doctör Parisiensis, cujus hic, tacito nomine, meminit Regestum, est Ioannes Gersonius, qui modum, quo sermonem hunc composuerat, his verbis indicavit: *Iussit, inquit de Universitate Parisiensi, hesternò Vespere per Ambassadors, & Nuntios suos hic præfentes, quatenus hoc matutino tempore essem habiturus orationem nomine*

nomine suo pro veritatis elucidatione circa ea, quæ per hoc sacrum Concilium agenda videntur occurrere. Nullus, opinor, mirabitur, si ad hanc iussionem ego fragilitatis meæ conficius, & temporis arctatione pressus expavi. Ita ipse Gerfonius de sermone suo unicâ nocte composito, quo Constantiæ coram Patribus publicè agere cœpit pro confirmandâ superioritate Concilij, idque ad eodè inconsultè, ut Regestum significet, eum in delegacionem jurisdictionis Apostolicæ sermone habuisse, post quem tamen, teste eodem Regesto, contra auctoritatem Pontificiam nihil aliud in Concilio actum, nihil omninò à Nationibus deliberatum, nihil planè à Patribus decilum fuit.

76. Prima, quam D. Maymbourg in *trakt. de schismate Occidentali* superioritatis mentionem reperit. est illa apud Nienum in *vita Ioannis XIII.* quæ post reditum trium Cardinalium coram Rege Romanorum, & quibusdam Patribus privatim facta est die 26. Martij: *Redierunt huc, inquit Niemus, scilicet ad Constantiam de Sessiva quatuor Cardinales, & illâ die fuit congregatio illorum, qui erant de Concilio, & inter fuit Rex, & ad illum accesserunt sex Cardinales, & amplè multum locuti fuerunt contra ipsam Concilium, scilicet quòd dissolutum esset propter absentiam, & recessum dicti Balthasari. Et eis responsum fuit acriter per plures de ipso Concilio, viros magnæ auctoritatis & scientificos, scilicet quòd Papa non esset supra Concilium, sed esset sub Concilio. Facta illinc contentio magna hinc inde.* Ultima hæc Niemi verba repetit D. Maymbourg in *trakt. Historico cap. 21. pag. 222.* & loco acriter malè legitur *acriter*. Quòd enim acriter legendum sit, non solum testantur Spondanus, & Odoricus Raynaldus ad hunc annum, sed ex ipso Niemo patet, qui nihil nisi cum acerbitate & contentione hinc inde dictum fuisse, notat, adijungens, quòd *subscitato majori clamore contra Cardinales in Congregatione præfata, ipsi, insalutato hospite, abierunt.*

77. Nolim hîc inquirere, an quæstio, cujus meminit Niemus, versaretur circa auctoritatem Concilij supra indubitatum Pontificem, an potius circa auctoritatem Ioannis XXI. dissolventis Concilium: quanvis enim supponamus, de auctoritate Concilij supra indubitatum Pontificem actum fuisse, ut voluit D. Maymbourg, inde tamen nihil consequetur pro matura deliberatione, cum ex verbis ipsius Niemi deducatur, nihil deliberatè, sed contentiosè potius, & cum clamore strepitantium in privato illo congressu assertum fuisse. Eodem modo dicendum est de contentione super Decretis die 27. Martij habitâ. Cum enim Cardinales, & Regis Galliæ Legati illo die coram Nationibus publicè referre debent, quæ conque Ioannes XXI. pro cessione Pontificatus, & continuatione Concilij offerebat, *Hæc omnia, inquit Regestum, tanquam ludicia, & fidei pro parte Domini nostri Papæ oblata per Regem Romanorum, & alios ibidem astantes reputata fuerunt, fuitque ibidem unanimiter vociferatum: his non obstantibus, fiat Sessio, fiat Sessio.* Post hanc enim vociferacionem, concitatis contra Ioannem Papam Patrum animis, à tribus Nationibus conclusa sunt Decreta de auctoritate Conciliorum superioris

allata, idque tam præcipitanter & inconsultè, ut Cardinales, qui nihil sciebant de agendis in Sessione, unâ cum Ambassiatoribus Regis Franciæ, ad eam venire recularint, & re ipsâ nunquam venissent, nisi obtinuissent, mediante Rege Romanorum, quòd *primum Decretum sine mentione reformationis Ecclesiæ publicaretur; secundum verò de auctoritate coactivâ Conciliorum omninò omitteretur, ut ex manuscriptis indubitata fidei codicibus dissertatione præcedenti probavimus.*

Notandum verò ex iisdem Manuscriptis, quòd Cardinales ideo Sessioni IV. ininteresse noluerint, quia super illis diffinitionibus non fuerant habitæ, nec sufficienter petita deliberationes eorum. Ex quibus verbis aperte constat, quòd, licet ante Sessionem IV. apud Nationes actum fuisset de superioritate Concilij, non tamen sufficienter & plenè: quam ob rem semper addidi, non fuisse cum matura, sufficienti, & debitâ deliberatione discussa ea Decreta, ut ipsi Cardinales verbis *suprà citatis* attestantur. Neque vide e possum, ex quibus monumentis D. Maymbourg supponens, Decretum Sessionis IV. ad superioritatem Concilij spectare, tam asseveranter tradiderit, quæstionem illâ de re ante Sessionem IV. debitè examinatum fuisse. Non solum enim constat ex Gestis Constantiensis Concilij, paulò ante Sessionem IV. convenisse inter Cardinales & Deputatos Nationum, quòd in illa nulla mentio fieret de alio, quàm Constantiensis Concilio tempore schismatis celebrato, sed ex Regesto Actorum Constantiensium hætenus inedito etiam clarissimè patet, quòd à Cardinalibus Sessione IV. monita sint Nationes: *Vt suspenderent ad tempus materias, quæ habent magnas difficultates, & maturam exigunt deliberationem.*

Auro contra æstimanda est prudentissima illa Cardinalium admonitio, quæ Decreta majori deliberatione indignis, testantur. Si enim conclusio Nationum de Decretis facta fuerit ante Sessionem IV. & in ipsa Sessione IV. sacrum Cardinalium Collegium publicè Nationes monuerit, materiam illis contentam *habere magnas difficultates, & maturam exigere deliberationem*, dubium esse non potest, quin sine debita deliberatione, & cum insufficienti examine factum putaverit, quidquid circa illa ante Sessionem IV. à Nationibus actum fuit. Nec est, quòd quisquam contra hoc gravissimum testimonium opponat cum D. Maymbourg, id à Bellarmino ante centum annos excogitatum fuisse, non enim agimus hîc de sententia unius Cardinalis Bellarmini, qui constare, dixit, quòd Decretum Constantiense de auctoritate Conciliorum sine examine factum fuerit, sed agimus de integro Cardinalium Collegio, quòd Concilio Constantiensis interfuit, & non solum ante Sessionem IV. Decreta ob defectum sufficientis deliberationis constanter rejectit, sed in ipsa quoque Sessione Nationes publicè admonuit, quòd pluribus difficultatibus obnoxia essent, & maturiori deliberatione indigerent.

Memoriâ repetebant Romanæ Ecclesiæ Prin-

R r

Prin-

Principes, quid antiquitus fieri consueverat, quando in aliquo Concilio de re majoris momenti, & varijs difficultatibus obnoxia, statuendum erat. Sciebant, quam magno examine, ut cætera omitam, de cultu imaginum in Synodo Nicæna Generali VII. actum fuerat. Extant etiamnum Gesta istius Concilij, ex quibus manifestum fit, istius Synodi Patres, habito inter se communi consilio non semel, sed sæpius, Ecclesie traditionem de illo consuluisse. Unde in Actis etiamnum reperiuntur centena antiquorum de cultu Imaginum testimonia, quæ omnia coram Patribus in Sessionibus publicis recitata fuerunt, antequam res illa contra Iconoclastas decisa, & Decreto Synodico firmata fuit. Et hoc est, quod Cardinales à Nationibus in statuendis de autoritate Conciliorum Decretis omisum fuisse Sessione IV. admonere potuerunt, cum in re tanti momenti, ut in cæteris omnibus fieri semper consueverat, expendenda fuissent antiquorum Patrum scripta, Summorum Pontificum Decreta, & Conciliorum Generalium monumenta, ex quibus de traditione circa autoritatem Pontificiam constare debebat.

83. Ex his enim patuisset, quam autoritatem veneranda Antiquitas Sedi Apostolicæ competere, tradiderat, quam jurisdictionem ipsius Pontifices, tanquam ovilis Domini Pastores, exercuerant in Ecclesiâ, & quantam veneratione de supremâ Petri, ejusque Successorum potestate Concilia ipsa egerant. Constitisset, quod Concilium Chalcedonenſe IV. omnium Oecumenicorum Conciliorum numeri osissimum, in epistola Synodica Leonem I. Summitatis titulo nominarit, eaque Canonem suum XXVIII. de tribuendo Sedi Constantinopolitanae secundo honoris loco ad Leonem I. ut ejus autoritate confirmaretur, miserit, & quia iudicio ipsius firmatus non fuit, robore suo caruerit. Innotuisset, Cælestinum suis Legatis ad Concilium Ephesinum Generale III. proficiscentibus in mandatis dedisse, quod ipſius nomine in Concilio iudicare, non verò à Concilio iudicari deberent, quod his verbis legitur in Cælestini Commonitorio: *Autoritatem Sedis Apostolicæ custodire debere; siquidem & instructiones, quæ vobis traditæ sunt, hoc loquantur, ut interesse Conuentus debeatis: ad disputationem si fuerit ventum, vos de earum sententijs iudicare debeatis, non subire examen.* Constitisset, juxta hæc mandata coram Patribus Concilij Philippum Cælestini Legatum cum Collegis sententiâ tulisse in Nestorium, asserendo: *Quod nulli dubium sit, sed potius sæculis omnibus notum, sanctum Petrum Apostolorum Principem & Caput, fideique columnam, & Ecclesie Catholicæ fundamentum, à Domino nostro Iesu Christo claves Regni caelestis accepisse, & non solum in suis Successoribus vivere, sed & iudicium exercere.* Quod iudicium etiam de Actis Synodalibus intelligendum esse, demonstrat Gelasius I. scribens in tomo de anathematis vinculo, hoc robur obtinuisse, quod in Synodo firmavit Sedis Apostolicæ autoritas, quod refutavit, firmitatem habere non potuisse.

84. Et hæc procul dubio, ac centena alia An-

tiqorum testimonia consuli voluerunt Cardinales Sessione IV. antequam de re tanti momenti quidquam statueretur, indicantes, nullum debitum examen à Nationibus de autoritate Pontificum institutum, nullam maturam deliberationem ante Decretorum conclusionem habitam fuisse. Quæ cum ex Actis ipsius Constantiensis Concilij clariùs constent, quam ut à quoquam negare possint; undenam D. Maymbourg probabit, quod nulla unquam quæstio meliùs examinata fuerit, quam illa de autoritate Conciliorum Generalium in Constantiensis fuit? Tantum sanè abest, quod illud monstrare possit ex Actis, ut Gesta Constantiensis Concilij hætenus inedita habeant, quod post illam Sessionem fuit per Cardinalem Florentinum super hoc cum aliquibus Deputatis aliquatiter disputatum: ubi notandum est, ideo dici, post Sessionem IV. aliquatiter disputatum fuisse, ut indicetur, non sufficienter. Refertur quoque, per Cardinalem Florentinum, & quosdam deputatos, aliqualem istam disputationem factâ, ut innuat, neque à Nationibus, neque coram omnibus Concilij Patribus communi consilio eâ de re actum fuisse. Pro quâ re facit quoque Regestum Constantiensis Concilij, in quo habetur, solos Deputatos post aliqualem illam disputationem statuisse: quod in proxima Sessione omnes articuli & clausule concordatæ per Nationes in ultima Sessione prætermissa expedirentur. Ubi & notanda sunt illa verba: *clausule concordatæ per Nationes in ultima Sessione prætermisse.* Ex illis enim rursus colligitur, Deputatos conclusioni die 27. Martij sine maturâ deliberatione factâ inhæsisse, sicque sine novâ Nationum deliberatione, sine novo Concilij examine Sessione V. Decreta publicata fuisse. Confirmant id Acta manuscripta Constantiensis Concilij à quatuor ejus Protonotarijs collecta, & in tribus codicibus, quos videre licuit, servata, dum referunt, publicata fuisse Decreta, tanquam priùs conclusa, & deliberata. Quæ verba ex manuscripto codice Coloniensi edidit primùm Petrus Crabbe, & posteriores Conciliorum collectores retinuerunt. Quod ideo annotare placuit, ut certò constet, Decreta, de quacunque autoritate Conciliorum Generalium apud Patres Constantiensis controversâ intelligantur, Sessione V. sine novâ deliberatione publicata fuisse, cum enim expressè dicantur priùs conclusa, & deliberata, innuitur profectò, Concilium inhæsisse priori conclusioni, quam Nationes die 27. Martij cum minus sufficienti deliberatione proserant, & cui Cardinales non solum ante, sed etiam post

Sessionem IV. contradixerant, nolentes Decretorum publicationi in ipsa Sessione V. faciendæ consentire.

